Hồi thứ năm mươi tám
Chung hậu ba lần tha Ngô Khởi,
Lão tổ bại trận về Thủy Hoa

Nói về Ngô Khởi thống lãnh hơn ba mươi binh, đi cướp dinh trại của Tề, không dè bị anh em Tôn Long dùng Hỏa Ngưu trận sát hại đuổi luôn thu đêm, chạy về tới dinh, giây lát lại thấy Công chúa bị thương nữa, vợ chồng than thở, lo kế phục thù, nhân đêm trời tối mịt mù, quyết đối trên hại Chung Vô Diệm.

Vợ chồng bàn luận với nhau xong rồi, dặn Công chúa ở nhà giữ dinh, lúc đó Chung hậu ngồi trên ngựa nghe quân reo ó, đã biết binh Ngô Khởi tới vây, bè xủ quẻ bấm tay, thì hiểu rõ việc trước sau hay dở.

Ngô Khởi vốn là sao Dạ xa tinh xuất thế, tới ngày sau tư hiệp với Nghinh Xuân, hai bên đều có quả nhân, nếu giết nó đi thì mang bề tội lỗi, chi bằng dùng Phục Long thằng mà trói, làm cho nó quy phục thì hay hơn. Nghĩ rồi bèn giục ngựa tới hỏi rằng:

– Bớ tướng kia tên họ là chi? Sẽ coi Ai gia bắt sống.

Ngô Khởi đáp:

– Mi là Chung Vô Diệm, không biết tên mỗ hay sao, ta quê quán ở Lỗ bang tên là Ngô Khởi, học trò của Chí Tôn lão tổ, kết duyên cùng Công chúa Lỗ Lâm, đã từng ở tiên sơn học đạo mấy năm, nay mới tới để phò vua vực nước, như mi biết ta là một người anh hùng lỗi lạc thì xuống ngựa chịu trói cho rồi, chớ có nói nhiều lời mà mang tai họa.

Chung hậu nói:

– Hội Tương Giang thiên binh vạn mã, chiến tướng có hơn mấy trăm viên, Ai gia sát tử biết là bao nhiêu rồi, sá chi mi khoe tài trí.

Ngô Khởi nghe nói đỏ mặt, vung thương tới đâm nhầu. Chung hậu cũng đưa đao đỡ trước chém sau lui tới có hơn một trăm hiệp, phần cao hạ chưa ai kể chắc, cờ gặp tay đối thủ mới hay.

Chung hậu có ý khen thầm hoài, thật một tay anh hùng hảo hán. Bèn dùng thế trá bại, để cho Ngô Khởi đuổi theo. Khi Ngô Khởi thấy Chung hậu cự với mình không nổi, giục ngựa chạy dài, thì tưởng thật như vậy, cũng quất ngựa đuổi theo, Chung hậu ngó lại

thấy Ngô Khởi theo đà gần tới, bèn quày ngựa sang qua, với tay nắm lấy vạt áo Ngô Khởi lại, và cầm đao giá lên trên đầu mà rằng:

– Cẩu súc hết khoe tài giỏi, có biết bản lãnh của Ai gia hay không, nếu ta chẳng tiếc đó anh hùng, thì ta cho một đao tính mạng. Thôi ta cũng tha cho đó làm phúc có tài nghề gì hãy đem ra đánh với ta.

Nói rồi liền thả Ngô Khởi ra rồi cười ngất mà rằng:

– Cẩu tử như dám đánh với ta ba hiệp, thi ta mới gọi đó là tài.

Ngô Khởi mắc cở sượng trân, cũng liều chết vung thương lướt tới, và nói rằng:

– Hồi nãy ta mới thất cơ một chút, nên mi mới nắm được vạt áo ta, bây giờ khó nổi ăn qua, hãy xem cây thương này lợi hại.

Chung hậu mới nghĩ thầm rằng:

"Mình đã bị vây đã hai ngày hai đêm, chân ta đã bải hoải, bây giờ dùng sức sợ khi không lại, phải dùng bảo bối thì hay hơn."

Nghĩ rồi cũng vung đao tới đánh với Ngô Khởi vừa được ít hiệp. Chung hậu lấy ra một vậy báu kêu là Chấn thiên bạch tế lên không mà chỉ và nói rằng:

– Bớ cẩu tặc hãi coi bảo bối của ta.

Ngô Khởi ngửa mặt xem thấy một đại hồng quang như tấm đá gần đánh xuống trên đầu liền trở ngựa chạy qua, thì Chấn thiên bạch đánh xuống đất, Ngô Khởi bèn ngó lại, thấy lằn đánh sâu xuống một thước, nếu trúng người ắt nát thịt tan xương, kế đó thấy Chung hậu giục ngựa tới nói rằng:

– Ngô cẩu! Ai gia đã hai phen không giết, mầy có biết ơn hay không?

Ngô Khởi mặt giận hầm hầm lại vung thương mà đâm tới, Chung hậu nói:

– Đồ cẩu tặc thật là bất nghĩa, chớ trách Ai gia sao ở vô tình, đã hai lần phóng tử quy sinh, nó lại muốn đem ân làm oán, như ta mà chẳng tiếc đó là hảo hán, thì mi chết mười mạng đã có dư.

Nói rồi bèn lấy cây Cù long bảo kiếm, ném lên kêu Ngô Khởi mà chỉ rằng:

– Ngô cẩu hãy coi cây gươm nầy nó thật vô tình quá lẽ.

Nói về Ngô Khởi khi nghe Chung Vô Diệm kêu, ngó lên thấy mất hồn mất vía, cây gươm cứ ném lại ném qua, Chung hậu lấy tay chỉ ra phía sau, cây gươm rớt xuống chém đứt đuôi con ngựa, ngựa đau quá tức thì nhảy dựng, làm cho Ngô Khởi té nhào xuống đất, rồi ngó lại thì ngựa mình đã không đuôi, bèn nổi giận mắng chửi ít lời, rồi lên ngựa vung thương tới đánh.

Chung hậu thấy vậy cả cười, bèn bảo Liêm Thoại Hoa xuất chiến. Khi Thoại Hoa giáp mặt với Ngô Khởi liền nói rằng:

– Đồ súc sinh! Thật là vô liêm sỉ, Quốc mẫu ta đã tha cho mi khỏi chết ba phen, bây giờ lại muốn tới đây nạp mạng.

Ngô Khởi lấy làm tức giận bèn mắng lại rằng:

– Đồ cẩu phụ! Chớ tới đây khua mỏ, để bổn soái cho một thương ta hồn.

Liêm Thoại Hoa nghe nói nổi xung, vung đao nhắm ngay đầu chém xuống, Ngô Khởi cũng đưa thương gạt đỡ, hai người đứng độ được một giờ, mà chưa định hơn thua, Thoại Hoa bèn đổi tay trái cầm đao, tay mặt rút cây thần tiên ra đánh trúng Ngô Khởi một roi sau lưng.

Ngô Khởi thất thế chạy dài, về tới trại. Công chúa lật đật ra tiếp rước. Ngô Khởi bèn thuật lại việc bại trận cho Công chúa nghe, Công Chúa cũng tức giận muôn phần, mà rằng:

– Phải cùng nhau tính kế bắt cho được cừu nhân, mới đền xong nợ nước.

Nói rồi kẻ đi sau người đi trước ra hậu dinh thang thuốc dưỡng an.

Nói về Điền Đan về tới Tề dinh, Liêm Cương và anh em Tôn Long ra khỏi dinh nghinh tiếp. Điền Đan bèn thuật lại sự Quốc mẫu bảo về xin cứu binh, mau đem tới Tương Giang ứng tiếp. Khi ấy Liêm Cương đứng dậy thưa rằng:

– Xin Điện hạ tha lỗi, cho Tiểu thần thay mặt đổi lời, vì lúc Nương nương phó hội mới ra đi, giao cho tôi ở nhà quyền coi binh phù ấn kiếm, bây giờ cho tôi được phép điều khiển, thì quân lệnh nơi tay tôi, tôi mới dám thi hành.

Điền Đan đáp:

– Việc đó mặc ý Vương huynh, phải tức tốc điểm tề binh mã.

Liêm Cương tạ ơn, rồi lên ngồi giữa tướng đài, gióng khiển nhóm chúng tướng tới, rồi ban ra một cây lệnh tiễn, giao cho Yên quốc Tổng nhung là Tôn Long, dặn phải dẫn ba ngàn binh mã và năm trăm con Hỏa Ngưu, lập thành trận Hỏa công, tới phía đông Tương Giang mai phục, hễ thấy hỏa quang làm hiệu, thì sát nhập trùng vi. Dặn rồi, lại phát ra một cây lệnh tiễn nữa, giao cho Phó tổng nhung là Tôn Hổ, và bảo:

– Lãnh ba nghìn binh mã, và năm trăm con Hỏa Ngưu, đi mai phục phía tây Tương Giang, hễ thấy núi Bồ mai có dấu hỏa quang, thì phải đùa binh đánh tới.

Tôn Long, Tôn Hổ vâng mệnh, lại sai tới mấy vị mới hàng đầu là: Lỗ Quốc Anh, Tề Trinh, Tề Phụng dặn rằng:

– Mỗi người lãnh ba ngàn quân cung tiễn, đi mai phục phía đông, tây, nam, còn bốn vị tổng binh nước Triệu, lãnh bổn đội hỏa công, hỏa pháo, binh của nước mình, mà đi mai phục phía đông bắc, nếu thấy ở núi Bồ mai cứ hỏa làm hiệu, thì phải sát nhập Tương Giang mà cứu giá, như ai trễ nải, thì xử theo luật quân.

Các tướng vâng lệnh lui về, ai lo theo công việc nấy. Liêm Cương lại đứng dậy thưa với Điền Đan rằng:

– Tôi biết Điện hạ long thể bữa nay đã mỏi mệt, không vào trận mà làm chi, xin Điện hạ hãy lãnh năm trăm quân Ngự lâm, sắm những đồ càn hỏa pháo, lên ở trên núi Bồ mai, chờ tới lúc canh tư, thì đốt lửa lên làm hiệu đính.

Điền Đan cũng vâng lệnh, rồi dẫn quân Ngự Lâm đi, còn Liêm Cương với ít viên thiên tướng ở lại đó coi giữ dinh trại.

Nói về Ngô Khởi đánh với Liêm Thoại Hoa, bị một roi thần về dinh điều trị mạnh rồi, bèn nói với Công chúa rằng:

– Vô Diệm pháp lực cao cường, bắt rồi lại tha ta tới ba lượt, trong ý nó muốn làm để cho ta quy phục, bây giờ a phải tương kýe tựu kế mới xong, sẽ cùng nó giao phong, mà rõ tài cao thấp.

Nói rồi bèn dặn Công chúa ở nhà giữ dinh, dẫn theo tám viên chiến tướng, sát nhập trùng vi, Chung hậu thấy Ngô Khởi lại dẫn binh tới, bèn cười hỏi rằng:

– Ngô cẩu! Ai gia đã ba phen tha sống, nay còn muốn tìm chết hay sao?

Ngô Khởi chẳng đáp lại lời nào, cứ việc vung thương đâm tơi. Chung hậu bèn cản lại rằng:

– Ta chẳng bắt sống thằng cẩu tặc, thề chẳng ở trên đời.

Nói rồi liền vung đao rước đánh, được ít hiệp, Chung hậu vớt một đao, bay cái Kim khôi của Ngô Khởi đội trênđầu, văng xuống giữa đất. Ngô Khởi mắc cở, nổi giận nói lớn tiếng rằng:

– Ta thà bỏ mạng nơi sa trường, chớ chẳng chịu mang tiếng thua con Xú phụ.

Nói vừadứt lời vung thương tới đâm lia đâm lịa, vợ chồng Điền Côn nổi giận, muốn buông cương ra giết phứt cho rồi. Chung hậu bèn dừng ngựa lại nói:

– Hai con vốn chưa biết số trời. Mẹ muốn thu nó để ngày sau có chỗ dụng.

Nói rồi liền lấy ra một vật bảo bối, kêu là Phượng long thằng, ném lên trên không, tức thì hào quang hai đạo giáp vòng, sa xuống trói chặt mình Ngô Khởi. Lúc đó Ngô Khởi té nằm giữa đất linh hồn bất tỉnh hôn mê, quân Tề áp lại khiêng về, Ngô Khởi giây lâu mới tỉnh, thở ra một tiếng bèn nghĩ thầm rằng:

“Như tay ta không chịu đầu phục, chắc con Xú phụ nó không để còn hồn thấy vợ con, vậy thì đầu đỡ để lo kế toan phương báo phục.”

Nghĩ rồi bèn nói rằng:

– Muôn tâu Chung quốc mẫu, xin tha tội cho phản thần, thật Tề bang mới sinh Nữ thánh nhân, tội muôn thác mong ơn hỉ xả, để cho tôi trở về thương nghị cùng Lỗ Lâm công chúa rồi vợ chồng tôi đề huề quy thuận thượng bang, vậy mới là tròn thảo.

Chung hậu nghe nói bèn coi tay làm một quẻ, biết Ngô Khởi muốn dùng kế gian, liền chỉ mặt Ngô Khởi rằng:

– Ngô cẩu, mi tuy là chưa nói, chớ Ai gia cũng đã biết rồi, mi là trượng phu còn đi nói láo làm chi, nhưng Ai gia cũng chẳng sợ gì, ta se tha cho ngươi trở về dinh một phen nữa.

Nói rồi bèn niệm ít tiếng chân ngôn, thu dây Phúc long thằng lại, Ngô Khởi lúc đó hết sực nhẹ nhàng, bèn ngó qua ngó lại giây lát, rồi cầm thương lên ngựa, chẳng có nói cảm ơn một tiếng, cứ giục ngựa chạy tuốt về dinh mình, vừa đi vừa nghĩ rằng:

"Vợ ta là học trò bà Bạch Liên thánh mẫu, pháp lực cũng chẳng phải tầm thường, một cọp cự sao lại cho bầy dương, để về đến rồi sẽ cùng nhau thương nghị."

Lúc này Ngô Khởi về tới cửa, Công chúa lật đật ra nghinh tiếp vào, Ngô Khởi mới rơi lụy nói rằng:

– Con Xú phụ khi người thái quá, năm lần bắt được ta rồi lại tha cho về, bây giờ ta tính với hiền thê, vợ chồng đồng xông trận mới trừ an được con mặt quỷ.

Công chúa nghe chồng nói cũng y như ý, rồi cùng nhau đàm đạo và nghỉ ngơi, kế giây lát vợ chồng đều xong ra trận. Công chúa cầm chĩa ba đi trước, Phò mã cũng đề thương giục ngựaa theo sau, hai bên vừa gặp mặt nhau Chung hậu liền kêu Điền Côn bảo rằng:

– Vương nhi hãy đánh cùng Lỗ Lâm cong chúa, còn Ngô Khởi để mặc mẹ bắt nó cho.

Điền Côn vâng mệnh vung thương xong vào đại chiến với Lỗ Lâm, chưa phân thắng bại. Còn Chung hậu thì đánh với Ngô Khởi ít hiệp, rồi niệm chú định thân.

Ngô Khởi liền đứng sững chết trân, ta chân thảy đều giở lên không nổi. Chung hậu bèn truyền quân áp trói, túm bốn giò lại như heo, bỏ nằm giữa đất chèo queo hồn vía đã muốn theo mây bạc. Công chúa day mặt lại nhìn dớn dác thấy chồng mình quân đã bắt trói rồi, trong lòng chín khúc bồi hồi, cầm cây chĩa quơ lôi thôi hở miếng bị Điền Côn đâm trúng một thương nơi vế, tức thì giục ngựa chạy dài. Điền Côn giả làm bộ như không hay, chẳng thèm buông cương theo rượt. Khi nầy Ngô Khởi mới nói kêu lại khẩn cầu rằng:

– Xin Quốc mẫu thứ tha một phen nữa.

Chung hậu nói:

– Mi là đồ vong ân bạc nghĩa, có để mi sống cũng chẳng ích gì.

Ngô Khởi thưa:

– Lòng trời đất háo sinh không háo sát, loài sâu bọ cũng còn muốn sống nữa huống chi người, xin Quốc mẫu mở lượng biển hải hà, tôi nguyện theo Quốc mẫu phen này dắt ngựa.

Chung hậu nói:

– Như mi muốn Ai gia dung thứ, phải đứng giữa trời minh chứng mới nghe.

Ngô Khởi bất đắc dĩ cũng phải thề rằng:

– Tôi tên là Ngô khởi, xin quy thuận Tề bang, như lòng tôi còn phản phúc gian ngoa thì sẽ bị bếp sắt chảo đồng nấu tan mạng.[48]

Chung hậu khi ấy nói rằng:

– Ngươi đã thật lòng đầu thuận thì ta cũng rộng lượng thứ tha.

Nói rồi bèn truyền cho Điền Côn tới mở trói. Ngô Khởi liền đứng dậy, tới quỳ lạy tạ ơn. Chung hậu lại bảo Ngô Khởi rằng:

– Mau mau lên ngựa, thừa lúc đêm ra khỏi trùng vi.

Mấy người giục ngựa ra đi, vừa nghe tiêu lầu canh tư trống điểm.

Nói về Điền Đan dẫn năm trăm quân Ngự lâm lên ở núi Bồ Mai Lãnh, chờ tới canh tư thì phát hiệu, khi nghe trống đã quá canh tư, tức thì truyền ba quân nổi lửa giây lát đỏ dậy hừng trời, bốn phương binh phục thảy đều áp vào trong trận, quân reo dậy đất, pháo bắn vang trời.

Chung hậu hay được có cứu binh tới, bèn truyền lệnh cho bảy vị Nguyên nhung cùng vợ chồng Điền Côn, sát phá trùng vi một lượt. Thương hại cho binh dinh năm nước, không tội chi mà phải chết dầm đường, kẻ thì bỏ con, người thì lìa vợ, kẻ mạnh thì chạy tan tở mở, người yếu thì đạp chết lấy nhau, làm cho trời thảm đất sầu, trường chinh chiến biết đâu là mạng số.

Lúc này Chí Tôn lão tổ, thấy Chung hậu đã gần thoát khỏi trùng vi, liền vung hai cây gươm Kim ngô và Mai hoa lộc lên, xông ra trước trận, Ngô Khởi thấy có Lão tổ tới thì khóc mà rằng:

– Muôn tâu sự phụ, đệ tử đã thua luôn bảy trận, nhờ ơn Chung hậu phóng sinh, nay đệ tử đã quy phục thuận tình, về đầu Tề cam đành chịu tội, con rất uổng mấy thu công thầy giáo hối. Đệ tử bất hiếu nên mới đi đầu người, còn Chung hậu thật pháp lực vô hồi, vậy xin sư phụ hãy nên về động mà nghỉ ngơi kẻo mệt.

Lão tổ nghe Ngô Khởi nói khích mấy lời, tức thì trợn mắt, múa gươm như chớp tới chém đùa Chung hậu. Chung hậu cũng nổi giận, vừa cản lại vừa mắng rằng:

– Đồ yêu đạo! Không biết tồn vong thuận nghịch, Ai gia đã tha không giết một trận rồi, sao không biết hổ, nếu như bây giờ, mi dám đánh với ta hai hiệp cho cầm đồng, thi ta chịu làm môn sinh đệ tử.

Nói rồi vung đao xốc tới đánh với Lão tổ, vừa được một hiệp, thì cây Định Tề đao gạt ra mạnh quá, Lão tổ đã chạy dài như gió. Khi ấy Lão tổ vừa chạy vừa nghĩ thầm:

[48] Lời tục ngữ có nói: Thề thì mắc, thắt thì rối, không sai, đến sau Ngô Khởi ba lần bị khốn nơi Thanh châu, quả bị như lời đó

"Năm vị Quốc vương đã bỏ mạng, nếu bây giờ ta có hết sức cũng uổng công, con Xú phụ thật anh hùng, quả trời sai nó thu ngũ quốc. Sách có chữ: Nhẫn nhất thì chi nhục, miễn bá nhật chi ưu, vậy thì thôi mau trở về núi tu hành, mà đền tội sát sinh phạm giới."

Lão tổ nghĩ rồi ngó lại, thì đã chạy được xa một đỗi, bèn vỗ đầu con Lộc mai hoa, và niệm chân ngôn rồi đằng vân bay tuốt về Lạc Vân Thủy Hoa động.[49]

Lúc này Chung hậu thấy Lão tổ bỏ chạy, thì không đuổi theo, bèn nhóm tam quân, tả đột hữu xông, đánh phá trùng vui tìm đường mà ra, thì trời vừa sáng, lại thấy Điền Đan dẫn chúng tướng theo sau, tới quỳ lạy tâu rằng:

– Có bốn vị Tổng nhung Vương Bình. Bốn vị thật một lòng đầu minh khử ám, nay binh năm nước thảy đều ly tán, xin Quốc mẫu hạ lệnh thu binh.

Chung hậu rất mừng rỡ và phán rằng:

– Bốn vị là tài trí, hay rõ thiên ý nhân tình, bây giờ đã quyết lòng bội ám đầu minh, vậy hãy theo cùng Ai gia về bên triều đình Tề quốc.

Bốn vị thảy đều tạ ơn mà lui ra, kế thấy binh tướng năm nước người xin hàng đầu đi theo, kẻ xin trở về cùng vợ con cha mẹ. Chung hậu đều y như lời bèn truyền lệnh cho Điền Côn thu binh, cùng nhau trở về Bồ Mai Lãnh.

Đi chẳng bao lâu, thì đã tới dinh Tề, Chung hậu vào ngồi giữa trướng, chúng tướng áp lại triều bái xong rồi, ai nấy cũng có ý vui mừng, chỉ có một mình Ngô Khởi bất bình căm giận. Lúc này Chung hậu truyền quân dọn bàn tiệc rượu, rồi đứng dậy mà tạ ơn bảy vị Nguyên nhung rằng:

– Đội ơn bảy vị ra sức giúp công. Ai gia mới khỏi được trong vòng tên đạn, chén rượu nầy xin mời cho cạn, gọi là đáp nghĩa đền ơn, để Ai gia về tâu với Tề quân, sẽ miễn cống lễ ba năm cho bảy nước.

Bảy vị Nguyên soái thảy đều cúi đầu cảm tạ. Chung hậu lại hỏi:

– Nay tướng sĩ đầu Tề, số được bao nhiêu?

Điền Côn nghe hỏi, lật đật đi tra điểm lại, thì thấy: Đại tướng được bảy viên, binh sĩ hơn mười muôn có lẻ. Tên họ đều vào sổ, và khao thưởng tướng sĩ yến tiệc đã vui say, kế thấy Yến Anh bước ra tâu, xin ở lại Bồ Mai Lãnh mười ngày cho quân sĩ dưỡng sức, rồi sẽ ban sư về nước. Chung hậu nhậm lời ấy, bèn truyền cho các trại các dinh, đều được phép thỏa tình yến lạc.

Nhật nguyệt như tên bắn, tháng ngày tựa thoi đưa, chẳng bao lâu đã đủ mười ngày. Chung hậu bèn truyền lệnh cho chúng tướng, khởi binh bạt trại. Tiếng khải ca inh ỏi, đường xe ngựa dập dìu, chỉa Lâm Tri trách dặm băng ngàn, vui mừng chữ: Kỳ khai đắc thắng.

---

[49] Chừng sau, còn xuống đánh với Chung hậu tại đất Thanh châu một lần nữa

Đoạn này nói về Nhiếp chính ở bên nước Tống là Nghi vương, vừa buổi lâm triều, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Muôn tâo bệ hạ, nay đã tai bay đầy đất, hoạ lớn bằng trời, Chúa thượng đã bị Vô Diệm đánh chết rồi, còn Đại điện hạ cũng phải tay Điền Đan đâm ngã, Tần phó soái dẫn những tàn binh trở lại, trốn về đây còn ở trước Ngọ Môn.

Nghi vương nghe tâu cả sợ, liền đòi Tần phó soái vào. Tần Trinh vào trước kim ngai, triều bái xong rồi, bèn tâu hết các việc đi hội chiến Tương Giang cho Nghi vương nghe. Nghi vương hết sức buồn, khóc lóc cho mấy ngày, rồi đồng dẫn nhau đi rước linh cữu vua Anh vương về Bạch Hổ điện mà cư tang quải hiếu.